

Bavo Dhooge

Space Rats

Houtekiet
Antwerpen / Utrecht

www.bavodhooge.be

© Bavo Dhooge / Uitgeverij Houtekiet 2016
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

ISBN 978 90 8924 447 5
ISBN E-BOOK 978 90 8924 448 2
D 2016 4765 5
NUR 330

Omslag en omslagfoto © Wil Immink Design
Foto auteur © Jules August
Opmaak www.intertext.be

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Voor Chuck Yeager

'I feel fine. How about you?'

YURI GAGARIN

tijdens zijn eerste ruimtevlucht

'Space is hard.'

RICHARD BRANSON

'The conquest of space is worth dying for.'

GUS GRISSOM

Het landschap van de Mojavewoestijn was als een fata morgana. Het deed Ziggy denken aan Mars of de maan, al had hij zijn hele leven nog geen stap buiten South L.A. gezet. Maar daar zag je natuurlijk ook de meest vreemde wezens. Ziggy beschouwde zichzelf als een gestrande astronaut, als James Brolin in die film eind jaren zeventig over die gasten die een ‘landing’ op Mars in een studio hadden opgenomen om het volk te bedotten.

De loods lag nu meer dan een mijl achter hem. Ziggy wilde nog een paar meter verder stappen, maar als het dan een leegte bleef, zou hij zich omdraaien en weer naar de loods gaan. Op de volgende helling bleef hij staan.

Daar had je hét.

Ziggy zag het wrak. Het tuig schitterde in de hitte. Het was gecrasht. Hij tastte naar zijn smartphone en belde de man die hem eerder had gebeld.

‘Wie is dit?’ vroeg de stem.

‘Ziggy,’ zei Ziggy.

‘Zie je het, Ziggy?’

‘Ja, ik zie het,’ zei Ziggy. ‘Wat is het? Een ruimteschip?’

‘Je ziet het toch,’ zei de stem. ‘Wat zie je precies?’

‘Een ruimteschip.’

‘Doe normaal,’ zei de stem.

‘Het is een ruimteschip.’

‘Het is geen ruimteschip,’ zei de stem.

‘Wat dan? Het lijkt wel de fucking Enterprise.’

‘Het is een shuttle.’

‘Het is een ruimteschip.’

‘Het is dé shuttle,’ zei de stem.

‘Welke shuttle?’

‘Je weet toch in wat voor branche ik zit, Ziggy?’

Ja, dat wist Ziggy. Maar man, het sprak zo tot de verbeelding. Ziggy voelde zijn ademhaling stokken. Het léék een ruimteschip. Hij wist dat de dag ooit zou komen dat ze hier zouden landen. Hij wist alleen niet dat het vlak voor zijn neus zou gebeuren, in de Mojavewoestijn. Hij had het in strips en in films gezien, maar dit was echt.

‘Oké,’ zei Ziggy. ‘Het wás een shuttle.’

‘Het ziet er niet uit, hè?’

‘De shuttle is stuk.’

‘Shit.’

‘Dat is het minste wat je kunt zeggen.’

Het bleef even stil.

‘Ja,’ zei Ziggy. ‘Wat doe ik hier precies?’

De stem leek even van slag.

‘Je staat dus voor het wrak.’

‘Ja, zo zou je het kunnen noemen.’

‘Het wrak van één miljard.’

‘Balen,’ zei Ziggy.

‘Wat je zegt.’

‘Wat moet ik doen? Een foto nemen?’

‘Verrek!’ zei de stem.

‘Wat dan wel?’

De man aan de andere kant was het verlies van de shuttle aan het verwerken.

‘Mag ik vragen wat hier aan de hand is?’

‘Dit is wat ik van je wil, Zig. Je wilt naar dat wrak gaan.’

‘Nou, ik weet niet of ik dat wel wil,’ zei Ziggy.

Hij wist nog steeds niet zeker of het wel een shuttle was en geen ruimteschip. Die weerexperimenten waren ook niet altijd zomaar ballonnen.

‘Geloof me, dat wil je wel.’

‘Ik wil weten waar Brody ergens zit.’

‘Vergeet Brody even, Ziggy.’

‘Vergeet Brody even? Brody is mijn broer. Als je me vraagt hem even te vergeten, dan zal dat wel voor iets machtigs moeten zijn.’

‘Relax, Brody is safe.’

‘Waarom wil je dat ik naar dat wrak stap?’

‘Omdat het is wat ik wil, Zig.’

Ziggy zuchtte.

‘Je stapt erheen en je gaat naar binnen.’

‘Naar binnen?’

‘Wat anders?’

‘Ik dacht...’

‘Je denkt te veel en je doet te weinig, Zig. Ga naar binnen en kijk rond. Er kan je niets gebeuren.’

Ziggy keek naar beneden.

De stem zei:

‘Ik bel je over een paar minuten weer op. Hou je telefoon bij de hand. Dan kan je me vertellen wat er aan de hand is.’

Ziggy wilde nog iets zeggen, maar er was al opgehangen. Zelfs toen nog zag Ziggy het gezicht van de man die hij net aan de lijn had. Hij zag het gezicht voor zich: de vent met de enorme oren. Ziggy vroeg zich af wat voor smartphone de man tegen zijn olifantenoren hield. Een Samsung Galaxy 10.0?

Ziggy daalde de helling af. Hoe dichtter hij bij het wrak kwam, hoe meer beelden er door zijn hoofd schoten. Roswell. NASA. Cover-up. Aliens. The X-Files. Groene mannetjes op een brancard in een loods. Mannen met een zonnebril en een maat-

pak. Men in Black. Will Smith toen hij nog cool was en die blanke gozer.

Ziggy stapte op het wrak af. Toen hij eraan kwam, zag hij het.

Het wás de shuttle. Hij zag het logo op de shuttle en las de woorden af:

‘RATS.’

Hij keek rond, boog het hoofd en ging het wrak binnen. Het rook er naar metaal, rook en benzine. Het was een wrak en het was geen ruimteschip. Maar het was uitgebrand, dus kon het ook geen kwaad om een kijkje te nemen.

Een paar meter verder stopte hij.

Het kon wel kwaad.

2

Ziggy belde het nummer van Spock.

‘Shit!’ was het eerste wat hij zei.

‘Wat is er?’ vroeg Spock.

‘Er ligt hier een vent,’ zei Ziggy.

‘Natuurlijk ligt daar een vent, Ziggy.’

‘Ben je zeker dat het een vent is en geen alien?’

‘Wil je eens ophouden over die aliens?’

‘Ze kunnen zich transformeren.’

‘Ziggy, wat denk je? Dat die shuttle uit zichzelf is neergestort?’

Ziggy keek naar de vent. Hij lag er levenloos bij. Het was een man. Een mens. Het was geen alien. Al had Ziggy op dat moment wel liever een ET gezien. Spock vroeg:

‘Wat zie je nog?’

‘Hij heeft een pak aan. Een ruimtepak!’

Ziggy kon het nog steeds niet geloven. Ziggy, die het om de haverklap tegen alles en iedereen had over zijn plan om ooit een zaak te beginnen, met strips en posters van B-films en sciencefictionfilms. De hele dag lang in een andere wereld vertoeven en naar oude special effects kijken. Nu leek het er sterk op dat hij in zo’n poster was gestapt. Ziggy, die gek was van Flash Gordon en Ironman. Ziggy, die gebogen stond om onder het dak te kunnen. Hij keek neer op het pak voor hem. Met een helm op. Ziggy had het gevoel dat hij op instorten stond. Crashen, net als het wrak.

‘Oké, je staat dus in dat wrak. Wat zie je?’

Ziggy dacht dat het een grap was. *Charade*. Ik zie wat jij niet ziet.

‘Die vent daar aan je voeten is dood. Klopt?’

Wat, klopt?

‘Het is hier donker.’

‘Je begint me een beetje op mijn zenuwen te werken. Er moet daar een stijve liggen. Ja of ja?’

‘Als je het zo stelt.’

‘Confirméér, Zig. Confirmeer. Zie je of zie je geen lijk?’

Ziggy durfde het niet hardop te zeggen. Hij had nog nooit in zijn leven een lijk gezien. Ja, in films en in strips, maar nog nooit in levende lijve. Of beter: in dode lijve.

‘Ah, een lijk. Dát lijk! Ja, nu zie ik het.’

‘Dat dacht ik al.’

‘Wat wil je dat ik doe?’

‘Ik wil dat je confirmeert dat hij echt dood is.’

‘Wat?’

‘Welk woord heb je precies niet verstaan, Zig? Confirmeer?’

‘Ik weet wat het betekent,’ zei Ziggy.

‘Wel, doe het dan!’

Ziggy keek naar het pak alsof het een ratelslang was. Hij wist niet hoe eraan te beginnen. Hij bukte zich en voelde aan het pak met de letters 'RATS' op. Het was smerig en glad, en het rook naar benzine. De helm zag pikzwart.

'Ik weet niet wat ik moet doen, meneer Spock.'

'Je controleert of hij dood is, Ziggy.'

'Tss.'

'Waarom heb ik de indruk dat ik alles alsmaar herhaal?'

'Maar hoe?'

'Je vertelt hem een mop en wacht tot hij lacht. Oké?'

Ziggy had het pak nu omgedraaid. Hij veegde het stof en de as van de helm en zag zichzelf. Hij zei:

'Hé!'

'Wat zei je?' vroeg Spock.

'Ik heb het tegen hem,' zei Ziggy.

Hij zei het nog een keer:

'Hé!'

'We hebben niet de hele dag, man. Is die gozer dood of niet?'

Ziggy stond op en trapte op het pak. Er kwam geen reactie. Hij gaf nog een trap, maar er kwam niets meer. De man, wie het ook was, was morsdood. Ziggy voelde zijn maag omdraaien. Hij kotste er alles uit, vlak naast de man in het pak. Hij dacht dat het daarmee van de baan was en zei:

'Ik heb gedaan wat je me hebt gevraagd. En nu wil ik waar ik om heb gevraagd. Ik wil Brody zien.'

'Je bent bijna klaar, Ziggy.'

'Ik b n klaar.'

'Nee, je bent nog niet klaar. Er is nog  n ding. We moeten opschieten. Straks krioelt het daar van een massa mensen die er de marshals bij roepen die er op hun beurt de FBI bij roepen die er op hun beurt de CIA en de staatsdienst bij roepen en dat

wil ik allemaal niet hebben. En wat we al helemaal niet kunnen hebben is een slachtoffer in mijn shuttle, Ziggy. Dat is slechte reclame.'

'Ik raak die vent met geen vinger meer aan,' zei Ziggy.

'Je hoeft hem niet aan te raken.'

'Hij is misschien radioactief.'

'Straks ruimen ze de boel op. Maar jij bent de échte opruimer, Ziggy.'

'Wat?'

'Wat je nu gaat doen is dat pak uit het wrak halen,' zei Spock.

Ziggy zei:

'Ik denk dat ik je niet goed verstaan heb.'

'Je hebt me wel verstaan. Doe het.'

'Wat een grap!'

Hij wilde het weglachen, maar Spock werd pittig.

'Wil je je broer, Zig? Dan moet je dat pak uit dat wrak halen.'

Ziggy dacht: dit was niet de deal. Maar hij wist dat hij er niet onderuit kon.

'Wat moet ik doen nadat ik hem uit het wrak heb gehaald?'

'Dat vertel ik je wel als je zover bent. Ik bel over twee minuten terug. Denk je dat je die klus kan klaren in twee minuten?'

Ziggy wilde zeggen dat hij het zou proberen.

Maar Spock had al opgehangen.

3

Spock wachtte niet eens twee minuten. Hij had het gehad met dat wachten. Hij zat op tien mijl van de plek waar het wrak lag. Meer bepaald stond hij voor het raam van de RATS-basis dat uitkeek over de Mojavewoestijn. De basis was compleet leeg.